Zaproszenie

Społeczność Szkoły Podstawowej nr 138 w Krakowie
serdecznie zaprasza mieszkańców Mydlnik, absolwentów,
byłych pracowników i wszystkich, którzy mają wkład
w historię szkoły na uroczystą Mszę Świętą
z okazji Jubileuszu *130-lecia* istnienia szkoły w Mydlnikach
i *40-lecia* nadania szkole imienia *Polskich Wojsk Lotniczych*
w dniu 26.11.2009 r. /czwartek/ o godzinie 10.00.
W czasie Mszy Świętej nastąpi uroczyste poświecenie sztandaru szkoły.

Grono Pedagogiczne,
Rada Rodziców, Uczniowie

mgr Iwona Olczyk
Dyrektor szkoły

Intencje Mszalne 23 - 29 listopada 2009 r.

Poniedziałek, 23 listopada 2009 r.	**7.00**	+ Maria Góra /od Rodziny Walusów i Strągów/
	18.00	+ Stanisław Francuz, Anna żona
Wtorek, 24 listopada 2009 r.	**7.00**	+ Krystyna Strecker /od córki Lucyny z mężem/
	18.00	+ Katarzyna i Piotr Glanowscy
Środa, 25 listopada 2009 r.	**7.00**	+ Katarzyna i Stanisław Kowal
	18.00	+ Katarzyna, Jan Nowak i syn Jan
Czwartek, 26 listopada 2009 r.	**7.00**	+ Maria Góra /od znajomych/
	10.00	Msza Św. Jubileuszowa Szkoły Podstawowej nr 138 w Mydlnikach
	18.00	+ Katarzyna i Stanisław Dyrda
Piątek, 27 listopada 2009 r.	**7.00**	
	18.00	+ Stefania Nowak
Sobota, 28 listopada 2009 r.	**7.00**	+ Krystyna Strecker
	18.00	+ Zbigniew Buła w rocz. śmierci
I Niedziela Adwentu 29 listopada 2009 r.	**7.30**	
	9.00	+ Andrzej Kołodziejczyk
	10.30	+ Anna Lechowicz w 1 rocz. śmierci
	12.00	+ Katarzyna i Jan Bator
	18.00	+ Krystyna Strecker /od sąsiadów/

Parafia Rzymskokatolicka *Matki Bożej Nieustającej Pomocy* w Krakowie Mydlnikach,
30 - 198 Kraków, ul. Hemara 1, tel. 12 6260453,
e-mail: mydlniki@diecezja.pl, www.mydlniki.diecezja.pl
Msze Św. w niedzielę: 7.30, 9.00, 10.30 (dla dzieci), 12.00, 18.00
Msze Św. w dni powszednie: 7.00, 18.00,
Kancelaria: codziennie po Mszy Św. z wyjątkiem niedziel i świąt.

MAGNIFICAT
Pismo Parafii M.B. Nieustającej Pomocy w Krakowie - Mydlnikach * nr 129 * 22.11.2009 r.

NIEDZIELA CHRYSTUSA KRÓLA

PIERWSZE CZYTANIE z Księgi Proroka Daniela

Patrzyłem w nocnych widzeniach, a oto na obłokach nieba przybywa jakby Syn Człowieczy. Podchodzi do Przedwiecznego i wprowadzają Go przed Niego. Powierzono Mu panowanie, chwałę i władzę królewską, a służyły Mu wszystkie narody, ludy i języki. Panowanie Jego jest wiecznym panowaniem, które nie przeminie, a Jego królestwo nie ulegnie zagładzie. Dn 7,13–14

DRUGIE CZYTANIE z Apokalipsy Św. Jana Apostoła

Jezus Chrystus jest Świadkiem Wiernym, Pierworodnym umarłych i Władcą królów ziemi. Tym, który nas miłuje i który przez swą krew uwolnił nas od naszych grzechów, i uczynił nas królestwem i kapłanami Bogu i Ojcu swojemu: Jemu chwała i moc na wieki wieków. Amen. Oto nadchodzi z obłokami i ujrzy Go wszelkie oko i wszyscy, którzy Go przebili. I będą Go opłakiwać wszystkie pokolenia ziemi. Tak: Amen. Jam jest Alfa i Omega, mówi Pan Bóg, który jest, który był i który przychodzi, Wszechmogący. Ap 1,5–8

EWANGELIA wg Św. Marka

Piłat powiedział do Jezusa: „Czy Ty jesteś Królem Żydowskim?”. Jezus odpowiedział: „Czy to mówisz od siebie, czy też inni powiedzieli ci o Mnie?”. Piłat odparł: „Czy ja jestem Żydem? Naród Twój i arcykapłani wydali mi Ciebie. Coś uczynił?”. Odpowiedział Jezus: „Królestwo moje nie jest z tego świata. Gdyby królestwo moje było z tego świata, słudzy moi biliby się, abym nie został wydany Żydom. Teraz zaś królestwo moje nie jest stąd”. Piłat zatem powiedział do Niego: „A więc jesteś królem?”. Odpowiedział Jezus: „Tak, jestem królem. Ja się na to narodziłem i na to przyszedłem na świat, aby dać świadectwo prawdzie. Każdy, kto jest z prawdy, słucha mojego głosu”. J 18,33b–37

1. Króluj nam Chryste, zawsze i wszędzie,
To nasze rycerskie hasło.
Ono nas zawsze prowadzić będzie
I świecić jak słońce jasno.

2. Naprzód przebojem młodzi rycerze,
Do walki z grzechem swej duszy.
Wodzem nam Jezus w Hostii ukryty,
Z nim bój nasz zastęp wyruszy.

3. Pójdziemy naprzód, naprzód radośnie,
Podnosząc w górę swe czoła.
Przed nami życie rozkwita w wiośnie,
Odważnie, bo Jezus woła.

CREDO - WIERZĘ

cz. 9 *„Jezus Chrystus umarł ukrzyżowany”*

Karą za grzechy ludzi, popełnione po grzechu pierworodnym, była śmierć. Bóg posyłając własnego Syna w postaci sługi i w postaci człowieka pozwolił, by Chrystus umarł za nas i przez swoją śmierć pojednał nas z Bogiem Ojcem. Kościół za Apostołami naucza, że Jezus umarł za wszystkich ludzi bez wyjątku: „Nie ma, nie było i nie będzie człowieka, za którego nie cierpiałby Chrystus”.

„Chrystus umarł - zgodnie z Pismem – za nasze grzechy” (1Kor 15,3). Ponieważ wielu Żydów, zwłaszcza wśród władz religijnych, widziało w Jezusie człowieka, który podaje się za Boga, został osądzony jako bluźnierca i skazany na śmierć. Biorąc pod uwagę historyczną złożoność procesu Jezusa i nie znając osobistego grzechu uczestników procesu (Judasza, Sanhedrynu, Piłata), nie można odpowiedzialności za śmierć Jezusa przypisać wszystkim Żydom w Jerozolimie, mimo tego iż cały zmanipulowany tłum domagał się śmierci Chrystusa. Kościół na Soborze Watykańskim II oświadczył: „To co popełniono podczas męki (Chrystusa), nie może być przypisane ani wszystkim bez różnicy Żydom wówczas żyjącym, ani Żydom dzisiejszym... Nie należy przedstawiać Żydów jako odrzuconych ani jako przeklętych przez Boga rzekomo, na podstawie Pisma świętego.” (Krzyk ludu: „Krew Jego na nas i na dzieci nasze” (Mt 27, 25) nie oznacza, że tłum pojmuje wagę wyroku śmierci na Jezusa, ale był formułą zatwierdzającą wyrok.)

Sprawcami męki i śmierci Jezusa są **wszyscy grzesznicy.** To oni są sprawcami i narzędziami mąk, które wycierpiał Boski Odkupiciel. Uwzględniając, że nasze grzechy dotykają samego Chrystusa, a dla Wiekuistego Boga wszystkie chwile są teraźniejsze, Kościół nie waha się przypisać największej odpowiedzialności za męki Jezusa chrześcijanom. „To nie złe duchy ukrzyżowały Go – pisze św. Franciszek z Asyżu – lecz to ty wraz z nimi Go ukrzyżowałeś i krzyżujesz nadal przez upodobanie w wadach i grzechach”.

Odkupieńcza śmierć Jezusa istniała zawsze w Bożym zamyśle. Bolesna śmierć Chrystusa nie była owocem przypadku w zbiegu nieszczęśliwych okoliczności, ale należy ona do tajemnicy zamysłu Bożego. Niemniej ci, którzy wydali wyrok na Jezusa, nie byli jedynie biernymi wykonawcami scenariusza przewidzianego wcześniej przez Boga. Każdy człowiek ma wolną wolę. Bóg jedynie dopuścił czyny ludzi wynikające z ich zaślepienia, by wypełnić swój zbawczy zamysł. Ten Boży zamysł zbawienia przez wydanie na śmierć Syna został wcześniej zapowiedziany w Piśmie jako tajemnica powszechnego odkupienia, to znaczy wykupu, który wyzwala ludzi z niewoli grzechu.

Chrystus zapowiedział dobrowolne ofiarowanie siebie samego w czasie Ostatniej Wieczerzy. W przeddzień swojej Męki, gdy był jeszcze wolny, Jezus uczynił także z Ostatniej Wieczerzy spożywanej z Apostołami pamiątkę swojej dobrowolnej ofiary, jaką miał złożyć Ojcu dla zbawienia ludzi: „To jest Ciało moje, które za was *będzie wydane”* (Łk 22, 19). „To jest Krew Przymierza, która za wielu *będzie wylana* na odpuszczenie grzechów” (Mt 26,28). Eucharystia, którą Jezus ustanawia w tej chwili, będzie pamiątką Jego ofiary. Włącza Ona Apostołów do swej ofiary i poleca, by ją przedłużali - w ten sposób Jezus ustanawia Apostołów kapłanami Nowego Przymierza.

Żaden człowiek, nawet najświętszy, nie był w stanie wziąć na siebie grzechów wszystkich ludzi i ofiarować się za wszystkich. Istnienie w Chrystusie Boskiej Osoby Syna, która przekracza i równocześnie obejmuje wszystkie osoby ludzkie oraz ustanawia Go Głową całej ludzkości, umożliwia ofiarę Jezusa jako ofiarę odkupieńczą za wszystkich ludzi.

Katechizm Kościoła Katolickiego, red. BK

Za tydzień *I Niedziela Adwentu* - początek nowego Roku Liturgicznego.

Rok liturgiczny to wspomnienie zbawczego misterium Jezusa Chrystusa w ciągu jednego roku kalendarzowego, rozpoczyna się w pierwszą niedzielę Adwentu, która przypada między 27 listopada a 3 grudnia. W trakcie jednego roku przekazywana jest cała historia zbawienia, opisana na kartach Biblii. Kolejno odsłaniane jest całe Misterium Chrystusa: oczekiwanie, zwiastowanie, nadejście, działalność, śmierć, zmartwychwstanie. Rok kościelny nie pokrywa się z rokiem kalendarzowym. Chociaż bowiem liczy prawie tyle samo dni i tygodni (52), to jednak rozpoczyna się pierwszą niedzielą Adwentu (koniec listopada lub początek grudnia), a kończy się ostatnią niedzielą uroczystości Chrystusa Króla. Ma on własną strukturę, podziały i święta.

Rok liturgiczny opiera się na zwartej organizacji dni i tygodni. Tworzy on cykl powtarzający się niemal identycznie. Myliłby się jednak, kto by sądził, że rok kościelny, liturgiczny, powstał w jednym dniu, zaplanowany w każdym szczególe przez jakiś sobór czy któregoś z papieży. Powstał on drogą powolnego "rozwoju; procesu, który trwał przez wieki i nie został jeszcze zakończony". Podobnie jak większość chrześcijańskich instytucji, ma on swoją długą i bogatą historię.

Z całą pewnością od wieku II datuje się zwyczaj obchodzenia w Kościele pamiątki Zmartwychwstania Pańskiego jako osobnego święta, przypadającego w rocznicę tego wydarzenia. Z biegiem lat uroczystość ta staje się centralną w roku liturgicznym Kościoła. Bardzo wcześnie, bo już w wieku III i IV powstaje triduum przygotowawcze do obchodu Wielkanocy, rozszerzone niebawem (wiek IV-V) o cały okres Wielkiego Postu. Rozszerzony także znacznie zostaje czas wielkanocny o dni następujące po uroczystości Zmartwychwstania Pańskiego aż po Pięćdziesiątnicę, czyli do uroczystości Zesłania Ducha Świętego, którą zaczęto wprowadzać już w wieku IV.

W tym samym wieku IV wprowadzona zostaje z wolna do roku kościelnego uroczystość Narodzenia Pana Jezusa, do której także niebawem dojdzie okres przygotowania, rozbudowany zwłaszcza pięknie na Zachodzie w cztery niedziele Adwentu. Tak więc powstały dwa okresy roku kościelnego: wielkanocny i Bożego Narodzenia, organicznie ze sobą związane, bo dotyczące tej samej osoby Jezusa Chrystusa i tej samej tajemnicy - zbawienia rodzaju ludzkiego. Kiedy pierwsza jest tej tajemnicy zapowiedzią i zapoczątkowaniem, to druga jest jej dopełnieniem i ukoronowaniem. Od wieku VII wprowadzono oktawę świąt Bożego Narodzenia.

Kiedy już od wieku I zaczęła się lać nader obficie krew męczeńska, spontanicznie wyłaniać się zaczął w roku Bożym cykl drugi, równoległy: świętych męczenników - Apostołów, biskupów, kapłanów, diakonów i wiernych. Groby tych męczenników zaczęto wyróżniać pieczołowitą troską, tak, aż stały się one z czasem sanktuariami, do których zaczęli wierni pielgrzymować. Co roku zbierano się na tym miejscu spoczynku ich śmiertelnych szczątków dla obchodu wspomnień zmarłych; na grobach ich odprawiano Mszę świętą; od wieku IV zaczęto stawiać im świątynie. Dzień ich bohaterskiej śmierci obchodzono jako dzień ich narodzin dla nieba, pamiątkę odniesionego przez nich zwycięstwa. Od wieku IV rozpoczyna się również kult świętych wyznawców, a więc tych, którzy całym życiem swoim świadczyli godnie o Jezusie Chrystusie. W tym też czasie wyjątkowo bujnie zaczyna się rozwijać kult Najświętszej Maryi Panny, Matki Zbawiciela świata. Do głosu dochodzi także angelologia, czyli nauka o aniołach i ich kult. **www.mbkp.info**

Ogłoszenia Parafialne

Uroczystością Chrystusa Króla kończymy Rok Liturgiczny. Dziś przypada także wspomnienie Św. Cecylii - patronki muzyki kościelnej. O godz. 17.00 Różaniec za Zmarłych z wypominkami.

We wtorek wspomnienie ŚŚ. Męczenników Wietnamskich.

W przyszłą niedzielę rozpoczynamy Adwent - czas skupienia i radosnego oczekiwania na Boże Narodzenie.

Bóg zapłać za sprzątanie, udekorowanie kościoła i ofiarę na dekoracje świąteczne rejonowi Podkamycze, a do sprzątania w sobotę od godz. 9.00 zapraszamy rejon ul. Hemara.

Od dzisiaj Pan Kościelny i Pan Organista udadzą się do naszych domów z opłatkami na wigilijny stół. Będzie to również okazja do wynagrodzenia im za posługę w kościele w minionym roku. Dlatego po Mszy Św. poświęcimy opłatki, aby Chrystus błogosławił naszym życzeniom, które będziemy sobie składali, łamiąc się tym poświęconym chlebem przy wigilijnej wieczerzy.